

17370400

Berings svar til det Regerende Senat angående søløjtnant Plautins beskyldninger mod ham, fremsat i en indberetning af 27. juni 1735 til Admiralitetskollegiet

Denne lange skrivelse fra Bering udspringer af den såkaldte ”geometri-fejde” i Jakutsk den 11. november 1734, hvor det kom til et dramatisk skænderi mellem søløjtnant Plautin og kommandanten for Okhotsk, Skornjakov-Pisarev, om sidstnævntes forfatterskab til en lærebog i geometri. De to kamphaner angav hinanden til kejserinden (se dokumenterne **17341112A** og **17341112B**). Bering, der måneden før var kommet til Jakutsk med sin familie, forsøgte at forlige dem. Som Plautins foresatte skulle han formelt tage imod løjtnantens angivelse og ekspedere den videre ad tjenestevejen, men det nægtede han at gøre under henvisning til en formel fejl ved Plautins anførsel af sin rang. Plautin blev ved med at kræve, at Bering skulle modtage og videresende hans angivelse. Den 1. februar 1735 greb Bering så til at sætte ham i husarrest. Under husarresten, der kom til at vare næsten et halvt år, skrev Plautin angivelser mod Bering og hans hustru, som beskyldtes for en hel række lovovertrædelser og forsømmelser (se dokument **17350627**). Da angivelsen nåede frem til Skt. Petersborg, besluttede Admiralitetskollegiet – uden først at have indhentet Berings svar på beskyldningerne – at irettesætte kommandøren for forsinkelse af ekspeditionen og at reducere hans løn til det halve samt iværksætte en undersøgelse. Først i april 1737 fik Bering i det fjerne Jakutsk lejlighed til at svare på Plautins beskyldninger.

Det originale dokument er underskrevet af Bering og befinder sig på det Russiske Statsarkiv for Gamle Aktstykker (RGADA), fond 248, reg. 12, bog 669, s. 108-130v. En påtegning viser at det blev modtaget af Senatet ca. 8 måneder senere: 14. december 1737. Det er oversat efter VKE 3, s. 110-132.

Oversættelsen © Peter Ulf Møller og Natasha Lind

Til det Høje Regerende Senat
En allerunderdanigst rapport

Hendes Kejserlige Majestæts forordning fra det Høje Regerende Senat, skrevet forgangne 4. maj 1736, har jeg modtaget forgangne (...) februar.¹ Heri henvises til modtagelsen af en indberetning og bønsskrivelse til det Statslige Admiralitetskollegium fra den til Kamtjatka-ekspeditionen udkommanderede løjtnant Plautin, hvori han klager over mig, fordi jeg skulle have udsat ham for forfølgelse, og desuden fremsætter forskellige mistanker mod mig [...].² Det Høje Regerende Senat har befalet at alt hvad der i hans indberetning og bønsskrift ikke angår det Statslige Admiralitetskollegium, skal undersøges af viceguvernøren for provinsen Irkutsk, statsråd Bibikov,³ i tilfælde af at jeg og de øvrige, som denne undersøgelse vil omfatte, endnu ikke er rejst fra Jakutsk. Men hvis jeg allerede har forladt Jakutsk med mit kommando, da skal undersøgelsen ikke have opsættende virkning, men foretages når vi vender tilbage til provinsen Irkutsk efter ekspeditionen. Efter denne Hendes Kejserlige Majestæts forordning har jeg mig at rette.

Og skønt jeg således i kraft af Hendes Kejserlige Majestæts forordning formelt skal svare hr. viceguvernør Bibikov, og ligeledes kaptajn Tjirikov, når de måtte forlange det, om hvad der vedrører mig, så bør jeg dog ikke her og indtil den tid kommer, lade alt det ovenanførte ligge og undlade at svare på Hendes Kejserlige Majestæts forordning. Derfor skal jeg nu allerunderdanigst erklære: Jeg har i sandhed ikke udsat denne Plautin for nogen forfølgelse og ikke på nogen måde krænket ham, men haft ham i mit kommando ligesom de øvrige og behandlet ham som en god

kommandør bør behandle en ærlig officer, hvilket mange tjenstgørende i mit kommando kan bevidne. Men denne Plautin bagtaler mig uden grund ved at hævde at jeg har forfulgt ham. Desuden har Plautin fremført forskellige mistanker mod mig, og disse vil jeg allerunderdanigst svare på.

For det første: jeg har ikke blandet mig i uvedkommende sager som ikke har med ekspeditionen at gøre, og agter heller ikke at blande mig fremover, for der er rigeligt at se til med ekspeditionsanliggender, som der også tidligere har været uforudset mange af, og endnu flere nu, fordi der ikke er blevet leveret proviant og ikke bygget skibe, landingspladser og magasiner til transport af provianten. Og anser Plautin det virkelig for uvedkommende at jeg arresterede hans kære kumpan, nærmere betegnet løjtnant Schkader, uden hvem han aldrig sås til de selskaber de så flittigt besøgte? Det skete i samråd med ekspeditionens officerer, fordi kaptajn Tsej, fra regimentet i Jakutsk, med ansvar for efterforskning, og Pisarev, kommandant i Okhotsk, beskyldte Schkader for handlinger i strid med Hendes Kejserslige Majestæts forordninger, for pengeafpresning over for lokale indbyggere i Jakutsk og for overtrædelse af statens love og embedspligten. Tsej og Pisarev foreslog at arrestere ham ufortøvet, for at han ikke skulle volde mere skade, inden man fik brevvekslet med rette sted (nu er han tilbageholdt i Tobolsk på en alvorlig anklage). Og skønt denne sag var ekspeditionen uvedkommende, omend ikke uden gener for ekspeditionens anliggender, så vovede jeg ikke at undlade at gribe ind, da disse beskyldninger kom frem, for at det ikke skulle blive lagt mig til last som forsømmelighed eller korrupsion. Ifølge min instruks fra det Høje Regerende Senat har såvel jeg som officererne i mit kommando ordre til, hvis nogen i disse fjerne og vidtstrakte egne foreslår noget som vil være til Hendes Kejserslige Majestæts fordel, eller som kan ændre det eksisterende til det bedre, eller ikke mindst hvis nogen iagttager krænkelse og udplyndring af russere og tributbetalende indfødte, og der ikke er tid til at brevveksle om det på grund af afstanden, da at gøre det nødvendige uden forudgående brevveksling, men i samråd med officererne, og så rapportere bagefter. I denne sag har jeg da også efter udførelsen rapporteret til det Høje Regerende Senat. Og selvom Plautin regner denne sag for uvedkommende, så er den ikke uvedkommende, heller ikke hvis man så bort fra bemeldte instruks, men tværtimod en fælles pligt, da jo enhver edsvoren embedsmand som noget sted opdager skade og tab, har pligt til at hindre og udrydde dette på enhver måde.

For det andet: Efter at jeg var ankommet fra Irkutsk over land til landsbyen Katjinsk ved Lena-floden, kom en kone og en pige af jakutisk slægt til mig og forklarede at de boede i Irkutsk, hos derværende borger Bretjalov, og at de var på vej til Jakutsk, fordi de var indfødte jakuter og havde deres fædre og mødre og andre slægtninge dér, for konens vedkommende også sin mand, men de havde ikke noget transportmiddel til Jakutsk. Derfor bad de mig med tårer om for Kristi skyld at hjælpe dem til at nå Jakutsk. Da jeg så deres bitre nød, tog jeg dem med til Jakutsk, hvor pigen nu efter eget ønske bor hos mig, og konen engang imellem kommer og vasker skjorter, men ikke bor hos mig.

For det tredje: Nogle pud⁴ mel blev i 1734 gjort vådt af løjtnant Walton. Det foregik under hans sejlads ad floden Lena til Jakutsk, da et af skibene skulle lægge til ved bredden, men ramte en tømmerflåde og fik slået et hul, fordi det nederste lag af aflangt tømmer ikke kunne ses. Derved trængte der vand ind i skibet og fugtede melet. Ved min ankomst til Jakutsk gav jeg ordre til en prøvebagning af brød med dette mel og smagte på det sammen med vojevoden af Jakutsk, kaptajn Aleksej Zaborovskij, og kommandanten af Okhotsk, Grigorij Pisarev, og mange tjenstgørende fra mit kommando. Da alle have smagt det, blev det kendt egnet til bagning og føde. Derfor gav jeg ordre til at dette mel skulle indgå i den månedlige udlevering, og de tjenstgørende der fik det som månedlig proviant, spiste det uden nogen kritik. Det håber jeg også gælder dem der klagede, for melet var velegnet til brødbagning, og altså ikke uegnet, hvilket førnævnte vojevode og kommandanten af Okhotsk og mange tjenstgørende i mit kommando kan bevidne.

For det fjerde: Angående løjtnant Schkader og den tidligere vojevode Zjadovskij, så har jeg ikke foretaget mig noget uhæderligt sammen med dem og hverken taget imod eller forlangt nogen gaver af dem til mig selv, og desuden har jeg umuligt kunnet nå at foretage mig noget uhæderligt med dem, eftersom Zjadovskij ved min ankomst til Jakutsk var under arrest og kort efter blev overført til Tobolsk. Hvad angår løjtnant Schkader, plejede jeg ikke blot ingen omgang med ham og havde derfor ingen anledning til at modtage gaver, men jeg arresterede ham jo også på grundlag af de ovenanførte beskyldninger og blev dermed hans – og muligvis også Plautins – uven. Schkader blev ligeledes overført til Tobolsk, og Plautin har med urette skrevet dette mod mig.

For det femte: Jeg har ikke givet løjtnant Walton af statens mel til fremstilling af brændevin eller noget andet og heller ikke selv taget af det, men kun destilleret brændevin af mit eget mel, ikke af statens, og jeg har gjort det i den i sandhed ekstreme nødsituation, at den brændevin der sælges fra kroerne her er aldeles ubrugelig, eftersom en prøve, anstillet ved at antænde den i et glas med otte målestreger, viste at kun indholdet af halvanden målestreg og altså ikke engang to, dvs. en fjerdedel, blev brændt af, mens de tilbageværende tre fjerdedele var vand. I større russiske byer brænder halvdelen af brændevinen, i et glas med otte streger altså fire streger, og hvis samme glas kun har fire streger, så skal to streger brændevin brænde af, og to streger vand blive tilbage. Derimod er den lokale brændevin her næsten umulig at antænde og få til at brænde. Yderligere er der fra Provinskancelliet i Irkutsk indløbet en ordre om at forsyne ekspeditionens skibe med sprogiant [herunder brændevin]⁵ til de tjenstgørende, men jeg har, for at spare ekspeditionen for unødvendige omkostninger til noget sprøjt til en høj pris, skrevet tilbage til Provinskancelliet i Irkutsk og udbedt mig at der fra den øvre Lena-flod bliver sendt brændevin af dobbelt styrke, under henvisning til det Sibiriske Kancellis projekt. Desuden er der ikke forbud mod at godsejere hvor som helst fremstiller brændevin i deres landsbyer til eget forbrug og sender den til deres huse både i Moskva og i Petersborg, og der er ingen tvang til at købe brændevin i kroerne. Derfor har også jeg, for at det ikke skulle være alt for dyrt for mig, brændt brændevin af egne forråd, for hvis jeg her skulle købe brændevin i kroerne til den høje pris af fire rubler pr. spand,⁶ for noget så elendigt, så ville det blive alt for dyrt. Hvis jeg skulle destillere en spand vodka ud af denne brændevin, så måtte der fem eller seks spande til for at give en enkelt spand, hvis det da ikke er plat umuligt. Uden en sådan anstændig brændevin til at servere på søn-og helligdage for mine gæster er det umuligt at føre hus efter min karakter, og her er der ikke tale om at give gaver til nogen og få noget fra dem til gengæld, men om en helt reel nødvendighed.

For det sjette: Jeg har ikke modtaget nogen klage fra kaptajn Spangberg over Berezin, om at Spangberg skulle have lidt nød på grund af ham, og heller ingen rapport fra Spangberg om at Berezin skulle være rømmet fra ham ved Aldan. Det eneste Spangberg har skrevet er at han afskedigede ham fra ekspeditionen som ubrugelig, og derfor sendte jeg Berezin til Kommandantskabet i Okhotsk, som han hørte under som forvist. Berezin meldte sig i Jakutsk efter sin flugt og forestillede sig for nævnte Plautin og for løjtnant Walton og Prontjistsjev, som kaptajn Spangberg havde efterladt i Jakutsk. De kommanderede her i fællesskab og havde egenmægtigt oprettet et kontor for deres kommando som de kaldte det ”Kamtjatka-ekspeditionens Søkontor”, og hvor de skrev promemoriaer til Vojevodens Kancelli i Jakutsk [under overskriften]: ”Fra Kamtjatka-ekspeditionens Søkontor til Vojevodens Kancelli i Jakutsk”, og udstedte befalinger [der begyndte]: ”Efter ordre fra Hendes Kejserlige Majestæts Kamtjatka-ekspedition befaler Søkontoret”, og i deres bordregister over indkommende post indskrev de deres resolutioner: ”i kraft af dette eller hint promemoria eller indberetning har de herrer søløjtnanter truffet den og den beslutning, eller givet ordre til sådan og sådan”. Det forekommer helt imod Hendes Kejserlige Majestæts forordninger egenmægtigt at oprette kontorer eller kancellier, og yderligere er det meget upassende og ganske frastødende at tale om ”vores kontor” og skrive ”de herrer søløjtnanternes kontor”, eftersom sådanne øvrighedsorganer kun nedsættes og navngives efter godkendelse oppefra. Alt dette er sket på grund

af Plautins store stolthed og ulydighed, idet Plautin som den yngste ikke ønskede at være under den ældres kommando. Da Plautin stadig var styrmand med rang af søløjtnant, mens Walton var virkelig søløjtnant, skulle Walton rettelig have haft kommandoen alene, og den skulle ikke tilfalde dem alle, som det skete ved oprettelsen af kontoret. Da førnævnte Berezin meldte sig til dem, kunne de selv straffe ham, hvis han var straf skyldig. Men ved min ankomst gik Berezin frit omkring og var ikke arresteret, og Plautin og Walton havde ikke skriftligt rapporteret til mig, om han var straffet eller ej, og hvis han ikke var straffet, om de da krævede hans afstraffelse. Kun i den mandskabsliste, hvormed Plautin og Walton overdrog mig kommandoet ved min ankomst, stod der foran hans navn: ”en af de arrestanter som deserterede fra kaptajn Spangbergs kommando og meldte sig i Jakutsk hos kommandoet for denne ekspedition: Pjotr Berezin”. Der stod intet om, hvorvidt kaptajn Spangberg havde skrevet til dem om ham, og hvilke fortrædeligheder Berezin havde forvoldt Spangberg.

For det syvende: Hvad Plautin har fremført om at jeg ikke gør mig umage for ekspeditionen, men gør mig mere umage for egen vindings skyld og for min familie, for ikke at skilles fra den, også dette er i sandhed uretfærdigt. Jeg gør mig konstant og ufravigeligt umage og omhu med ekspeditionen for snarest at begynde på den og bringe den til afslutning med Gud den almægtiges hjælp, uden at skåne mig selv eller min familie, hvad Gud er mit vidne på, og hvad de mange officerer, befalingsmænd og menige i mit kommando kan bevidne.

Herudover har kaptajnkommandøren også blandet sig i klosterforhold. Nærmere bestemt har han fulgt en anmodning fra den præsteviede munk Feofil Drozdovskij, der fra Irkutsk er blevet udkommanderet til Kamtjatka-ekspeditionen og nu står under kaptajnkommandørens kommando, om at arrestere prioren ved Vor Frelers Kloster i Jakutsk, Arsenij Baklanovskij. Han har nu til dato holdt nævnte prior i lænker i seks måneder under en vagt af soldater ligeledes fra Kamtjatka-ekspeditionen, skønt hverken kaptajnkommandøren eller førnævnte munk har noget at gøre med prioren eller klosteret og heller ikke med klosterets bidragydere. Det var ganske unødvendigt at udkommandere disse soldater, og derfor sker der et overflødigt spild af løn, for de udretter ikke noget der falder ind under Kamtjatka-ekspeditionen, men får ikke desto mindre løn af Kamtjatka-ekspeditionens pengepung.

Samme kaptajnkommandør har givet ordre til uddeling af fugtigt mel og gryn i betydelig mængde som proviant til mandskabet. Det var løjtnant Walton der havde gjort det vådt, da han under sejlads på Lena-floden slog hul i en pram. Dette mel og gryn var efter løjtnant Prontjisjtjevs og mit eget vidnesbyrd fordærvet, og alle underofficerer skrev under på at det var fordærvet og lavede en approbation, og fra mandskabet kom der anmodning om, at det ikke blev uddelt til dem som proviant. Løjtnant Walton ville ellers have foretaget en udlevering. Det blev så lagt til side, indtil kaptajnkommandørens ankomst fra Irkutsk. Da kaptajnkommandøren var ankommet, gav han ordre til at uddele det uden ny inspektion, og de tjenstgørende vovede ikke at nægte at modtage denne fordærvede proviant, skønt de alle tidligere i geledet havde bedt om udsættelse til Berings ankomst og havde erklæret det fordærvet.

Senere da jeg, undertegnede, allerede var blevet arresteret af kaptajnkommandøren – uden grund som det fremgår af mit bønsskrift – så bragte en stakkels soldat ved navn Denis Revutov mig nogle af de våde gryn og bad om jeg dog ikke kunne anmode om, at denne ubrugelige proviant ikke blev uddelt, fordi, som han sagde, »vi allerede nogle måneder kun har fået proviant, hvor det gode er blandet halvt op, og melet er ubrugeligt til bagning. Hvad værre er, vi mærker ingen mæthed, fordi det har været i vandet så længe, og grynene er så sure at de ikke er til at tage i munden«. Hertil svarede jeg ham, at jeg nu ikke længere kunne anmode om disse ting, fordi det ikke alene var blevet afslået af ledelsen, men også fordi jeg nu var under bevogtning.

Den forkærlighed som kaptajnkommandøren nærer for løjtnant Walton, skal tydeligvis sikre at han, Walton, uden modsigelse udfører alt efter kaptajnkommandørens vilje, hvad denne end måtte

ønske, også selvom det er ureglementeret. Det er tydeligt at han udnyttede bemeldte Walton til at aflægge falsk vidnesbyrd angående mit bønsskrift mod Grigorij Pisarev, da denne ville stikke mig ned og Walton forhindrede ham i at trække kården, som beskrevet i mit bønsskrift.⁷ Efter at have arresteret mig, beordrede han Walton til at indgive skriftligt vidnesbyrd, som denne skulle skrive hjemme i sit kvarter. Og Walton skrev det, men om det blev afleveret til kaptajnkommandøren eller ej, ved jeg ikke med sikkerhed. Samme kaptajnkommandør sendte ham til løjtnant Schkader, om hvem jeg ovenfor fortalte, at han er blevet arresteret af kaptajnkommandøren, endda flere gange, for at Schkader skulle give ham, kaptajnkommandøren, gaver. Schkader forærede ham zobelskind, fordi han var kommet under angreb og fik bebrejdelser for, at han, Schkader, ikke løslod og overdrog til ham [dvs. Bering] den tidligere jakutske vojevode, Zjadovskij, som Schkader havde officiel ordre til at forhøre og holde under bevogtning. Denne Zjadovskij indfandt sig flere gange om aftenen hos kaptajnkommandøren og sad der uden bevogtning til midnat. Denne venlighed fra kaptajnkommandørens side over for Zjadovskij havde øjensynligt ikke andet formål end at få nogle godbidder, for han havde ikke tidligere kendt Zjadovskij.

Hvis det behøves, og hvis det behager det Statslige Admiralitetskollegium at inspicere i den nærmeste fremtid for at få en afsløring, så kan man konfiskere et skrin af mammut-elfenben, omkring en halv arsjin⁸ langt eller mere, som er blevet set i kaptajnkommandørens soveværelse, men tilhører Zjadovskij. Bagefter vil de så ved forhør komme til at indrømme, at det er en gave. Heller ikke hans hustru er uden for mistanke om at modtage gaver fra Zjadovskij, for alle hans ting er registreret efter ordre. Han sad jo fængslet i Jakutsk for alvorlige anklager og blev i december 1734 under bevogtning ført videre til det Sibiriske Guvernementskancelli [i Tobolsk].

Dengang kaptajnkommandøren fik zobelskind fra Schkader via Walton, så forærede han Schkader en violin der tilhørte staten, og som han havde taget fra den førnævnte trompeter Mikhail Toroptsov. Kaptajnkommandøren nærrede håb om, at Schkader på grund af sin store lyst til violiner ville forære ham, kaptajnkommandøren, en hel del til gengæld. Det er tydeligt at Schkader efter at have modtaget violinen ikke gengældte gaven, og måske ikke havde noget at gengælde med. Under påskud af en klage blev han så arresteret, som anført ovenfor.

Bemeldte kaptajnkommandør tog til sig selv og gav til førnævnte Walton nogle pud af statens rugmel, den gode og ikke den omtalte fugtige, og ikke til noget nødvendigt formål, men til brændevinsbrænding. Og i hans kvarter brændte en tjenstgørende ved Kamtjatka-ekspeditionen, matrosen Ivan Sibirjak, og dennes hjælpere hele vinteren igennem brændevin. Og der blev øjensynligt brændt så meget, at der blev foræret væk af denne brændevin i dobbelt styrke til den jakutske adelssøn Ivan Sjestakov, og til omtalte Zjadovskijs hustru Afimja, Grigorijs datter, som var blevet tilbage i Jakutsk efter at hendes mand var blevet ført af sted under bevogtning, og andre rige folk fik muligvis også den slags foræringer, for at de så skulle gøre flerfoldig gengæld med gaver. Det er umuligt at undlade at give gaver, for han kan gennem vojevodens kancelli rekvirere folk til sit mandskab, og ingen har lyst til at skilles fra hjemmet. Brændevin af dobbelt styrke sælges i Jakutsk til otte rubler for en spand.

Det Sibiriske Guvernementskancelli har afgivet den forviste tidligere kommissarius Berjozin sammen med andre forviste til at arbejde under kaptajn Spangbergs kommando. Men da Berjozin under rejsen deserterede fra nævnte kaptajn Spangberg ved Aldan-floden, lod omtalte kaptajnkommandør ham slippe uden straf og dom. Samme Berjozin er nu indrulleret i Pisarevs mandskab og bærer kårde, men til Pisarev selv er der ikke udleveret kårde, ej heller er han dækket med fanen, som det hedder i Militærstatutten og i Flådereglementet.⁹ Berjozin er tilmed i sin forvisning blevet straffet af vojevodens kancelli i Ilimsk for sine tyvagtige affærer. Og kaptajn Spangberg har på sin rejse lidt stor nød på grund af desertører, eftersom alle hans skibe måtte overvintre på Judoma og andre floder, og det er indlysende at desertørerne i høj grad var skyldige i forsinkelsen, så ikke et eneste fartøj nåede frem til Judomas Kors.¹⁰

Kaptajnkommmandøren selv bruger ikke sine tanker og sin energi på Kamtjatka-ekspeditionen, men er mere optaget af personlig vinding og af sin hustrus og børns fred og ro. Han ønsker ikke at forlade dem og vil gerne bare blive længst muligt i Jakutsk sammen med dem, fordi rejsen til Okhotsk er så drøj.¹¹ Derfor blander han sig også i ting der ikke vedkommer ham, som beskrevet ovenfor, og han har åbenbart tænkt sig at forblive i Jakutsk lige til den dag der kommer en streng ordre til ham om at rejse videre, eller til han tager imod de gode råd fra kaptajn Tjirikov, som nu er ankommet til Jakutsk og ønsker at fortsætte togtet uden først at gå i land, med mindre kaptajnkommmandøren holder ham tilbage.¹²

Samme kaptajnkommmandør har intet meddelt os om det han fik tilsendt med en forordning fra det Sibiriske Kancelli, og som også er henvendt til alle officerer under hans kommando. Efter hvad jeg hører, modtog han forordningen allerede da vi var i Tobolsk, men viste den kun til kaptajn Tjirikov.¹³ Undertegnede, og ligeledes løjtnanterne Walton og Prontjistsjev, fik besked om at skrive den af i Jakutsk, i januar indeværende år 1735, men andre, siger man, har endnu ikke fået den, heriblandt løjtnant Waxell. Af den grund var vi ikke i stand til at råde kaptajn Spangberg i Ustkutsk fæstningsby, hvor skibene blev bygget. Det havde været muligt at bygge nogle små fartøjer, såkaldte kajukker, som kun laster godt 200 pud.¹⁴

Endvidere modtog samme kaptajnkommmandør under sit ophold i Irkutsk i 1734 af kommissarius Tjeglokov, der stod under hans kommando, 900 rubler af statens penge til egne indkøb. Med disse penge sendte han bådsmandsmat Aleksej Ivanov og flere andre til Kjakhta på den kinesiske grænse.¹⁵ Kaptajnkommmandøren havde imidlertid taget hele sin løn for 1734 ud allerede i Tobolsk, da han også gav ordre til at lønnen skulle udbetales til mandskabet. Så da han tog disse penge ud til egne indkøb, så manglede han stadig mere end seks måneder i at have tjent det forrige beløb. Derimod udbetaler han i indeværende år 1735 løn til sit mandskab for nogle måneder ad gangen efter at den er indtjent.

Hvilket hermed anmeldes til det Statslige Admiralitetskollegium af søløjtnant Mikhail Plautin, 27. juni 1735. Denne anmeldelse er egenhændigt undertegnet løjtnant Mikhail Plautin.

---

¹ Skriveren har i parentes afsat plads til at indsætte modtagelsesdatoen, men datoen (en dag i februar 1737) er ikke indsat.

² Her udelader oversætterne Berings sammenfatning i 15 punkter af Plautins indberetning til Admiralitetskollegiet af 27. juni 1735. Se i stedet selve indberetningen, dok. **17350627**

³ Aleksej Jur'evitj Bibikov (fødsels-og dødsdato ukendt) var viceguvernør for provinsen Irkutsk fra 30. januar 1736 til 29. juni 1739.

⁴ Pud, russisk vægtenhed (= 16,375 kg).

⁵ Oversætternes indskud

⁶ Spand, russisk rummål (= 12,3 l)

⁷ Se dok. **17341112A**

⁸ Arsjin, russisk længdemål (= 0,711 m).

---

⁹ Militærstatutten fra 1716 og Flådereglementet fra 1720, to berømte lovsamlinger fra Peter den Stores reformarbejde. Begge var i kraft til langt op i 1700-tallet.

¹⁰ Kaptajn Spangberg ankom til Okhotsk i begyndelsen af oktober 1734, men måtte efterlade sine skibe fastfrosne i isen på Judoma-floden og andre floder.

¹¹ På ekspeditionen medbragte Bering foruden hustruen Anna Christina også parrets to yngste børn: Anton (f. 1730) og Anna Hedwig Helena (født ca. 1731). Det var planen at de kun skulle med til Jakutsk, men det endte med at de fulgte efter Bering helt til Okhotsk, hvor de alle boede til august 1740.

¹² Kaptajn Tjirikov ankom til Jakutsk ad Lena-floden fra Ustkutsk den 14. juni 1735, med hovedparten af ekspeditionens udrustning og proviant fordelt på 55 flodfartøjer af forskellig slags.

¹³ Bering opholdt sig i Tobolsk fra 2. december 1733 til 16. februar 1734.

¹⁴ Den pågældende forordning fra det Sibiriske Kancelli er vi ikke stødt på. Den er muligvis ikke bevaret. Plautin antyder, at hvis Bering havde indviet flere af sine officerer i dens indhold, kunne de have rådet Spangberg til at bygge flere små fragtbåde til flodtransporten af ekspeditionens materiel og proviant til Jakutsk og Okhotsk. Det fremgår af Spangbergs rapport af 30. december 1733 til Admiralitetskollegiet om bådebyggeriet i Ustkutsk, at han satsede på at bygge 7 pramme der hver lastede op til 8000 pud eller 130 ton (VKE 1, s. 570).

¹⁵ I Kjakhta fandtes et kæmpemæssigt marked, hvor kinesiske købmænd solgte deres varer. Blandt de ejendele Berings hustrus siden bragte med hjem fra Sibirien var der mange, især tekstiler, der var forseglet med Kjakhta-toldens segl.